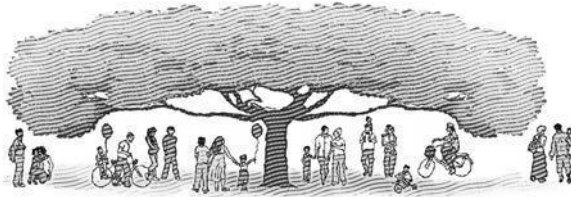

Lliçó 8: Per al 25 de maig de 2019

TEMPS DE SER PARES

Dissabte 18 de maig

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 18.11; Jeremies 31:25; Mateu 11.28; Salm 127; Proverbis 22:6; 1 Samuel 3.10-14; Filipencs 3.13.

PER A MEMORITZAR:

“L’herència del Senyor són els fills, els descendents són la millor recompensa” (Sal. 127:3).

Els naixements són un esdeveniment tan comú i normal que no sempre apreciem plenament el meravellós que són. Imagina el que Eva degué haver sentit en tenir al bebè Caïn als seus braços. Els canvis que va experimentar en el seu ventre en creixement durant aquests mesos, el dolor insuportable del part, i després veure a aquest nen; tan semblant a ells, però tan indefens. Quina experiència degué haver estat per a Sara (que amb noranta anys feia molt ja havia deixat enrere la seva edat fèrtil) contemplar el rostre del seu propi fill, Isaac! Degué haver-se rigut cada vegada que pronunciava el seu nom. Després d'orar per un fill per qui-sap-lo temps, Ana va prendre a Samuel i va dir: “Jo pregava per tenir aquest infant, i el Senyor m’ha concedit allò que li havia demanat.” (1 Sam. 1.27). El miracle en el cor de Maria, encara una joveneta, abraçant al seu fill, el Fill de Déu, amb una mescla de sorpresa i por.

Al mateix temps, no tots tenen el privilegi de ser pares, i la responsabilitat que això comporta. Aquesta setmana dedicarem temps a analitzar l’etapa de la criaça dels fills amb els seus desafiaments, pors, satisfaccions i alegries.

PARES SENSE FILLS

Llegeix Gènesi 18.11 i 30:1; 1 Samuel 1:1 al 8; i Lluç 1:7. Què tenen en comú aquestes persones? Com va respondre Déu als seus anhels?

Els fills són una benedicció. Però, per alguna raó, Déu no sempre beneeix a tots amb fills. Alguns desitgen tenir una família i oren per ella, i Déu en la seva bondat els concedeix la seva petició; a vegades miraculosament, com en el cas de Sara. I hi ha uns altres que també oren amb el mateix fervor davant el Tron de Déu, però es troben amb un silenci eixordador. Cada vegada que veuen que els seus amics lloen a Déu pels seus embarassos i per l'arribada dels seus bebès, això intensifica la profunditat de la ferida quan contemplen el seu niu buit. Fins i tot hi ha preguntes innocents com “Quants fills tens?”, que serveixen de penosos recordatoris d'un “club exclusiu” del qual estan exclosos aquells que no tenen fills, malgrat que volen sumar-se a ell.

Els qui han passat per aquesta experiència han d'acceptar que Déu comprèn el seu dolor. El salmista declara, de Déu: “Tu portes el compte de la meua vida errant, en el teu odre reculls les meves llàgrimes. No ho vas escrivint tot en el teu llibre?” (Sal. 56:8). Encara que sembli estar en silenci, “Com un pare s'apiada dels seus fills, el Senyor s'apiada dels fidels.” (Sal. 103:13).

Entretant, hi ha uns altres que per diverses raons potser simplement decideixen no tenir fills. És comprensible que alguns, tal vegada, decideixin no portar fills a un món com el nostre, tan ple de sofriment, dolor, maldat i calamitats potencials. En certs casos, alguns potser decideixen adoptar fills en lloc de tenir els propis. D'aquesta manera poden criar a nens que ja existeixen, i sovint els donen la possibilitat d'una vida molt millor de la qual podrien haver tingut.

El nostre món és un lloc complicat, i és probable que ens trobem amb tot tipus de gent en tot tipus de situacions, quant a tenir o no tenir fills. Qualsevol que sigui la situació en la qual ens trobem respecte al tema dels fills, podem viure amb la seguretat que Déu ens estima i que desitja una bona fi per a nosaltres. A més, al mateix temps, recordem sempre ser el més delicats possibles amb les persones que, per algun motiu, no tenen fills.

■ Jesús mai va tenir fills naturals propis. Quines lliçons podem extreure d'aquest fet?

PARES SOLS

Un fenomen que enfronta el món és el de les famílies monoparentals, que moltes vegades, encara que no sempre, estan compostes per una mare sola.

A vegades pensem en els pares sols com els qui van concebre un fill fora del matrimoni. No obstant això, no és sempre així. Agar va ser pressionada per a tenir un fill amb Abraham, i després es va veure obligada a marxar-se amb el seu fill (Gèn. 16:3, 4; 21.17). Betsabé va quedar embarassada com a resultat de l'avanç sexual d'un home poderós (2 Sam. 11:4, 5). Elías va ser enviat a un llogaret anomenat Sarepta, per a ajudar una mare sola que era vídua (1 Rei. 17:9). Quan Jesús va començar el seu ministeri, Josep, el seu pare “adoptiu”, havia mort, deixant a Maria com a vídua i mare sola. “La mort l'havia separat de Josep, qui havia compartit amb ella el coneixement del misteri del naixement de Jesús. Ara no hi havia ningú a qui poder confiar les seves esperances i temors. Els últims dos mesos havien estat de molta tristesa” (DTG 118).

Ser pare sol potser és un dels treballs més desafiadors que una persona pugui tenir. Molts enfronten dificultats, com manejar les finances, tractar amb l'altre pare, o simplement passar temps tot sol o amb Déu, i preguntar-se si alguna vegada tornaran a ser estimats.

Quines promeses poden extreure fins i tot els pares sols dels següents versicles: Jeremies 31:25; Mateu 11.28; Jeremies 29:11; 32:27; Proverbis 3:5, 6; Isaïes 43:1, 2?

Nosaltres, com a església, tenim la responsabilitat d'ajudar les famílies monoparentals. Jaume va escriure: “La religió pura i sense taca als ulls de Déu, el nostre Pare, consisteix en això: ajudar els orfes i les viudes en les seves necessitats i guardar-se net de la malícia del món” (Jaume 1.27). Es podria agregar, en principi: “I als pares sols amb els seus problemes també”. L'ajuda que podem oferir no ha de ser només econòmica. Podríem permetre'ls un respir portant-nos als seus fills per una estona, perquè ells puguin fer altres tasques, descansar, orar i estudiar la Paraula de Déu, etc. Podem servir com a mentors per als seus fills o ajudar a reparar coses a la casa. Podem ser les mans de Déu en múltiples formes per a ajudar els pares sols.

■ Sense emetre judicis sobre com van arribar a aquesta situació, quines coses específiques pots fer per a encoratjar i ajudar les famílies monoparentals?

EL GOIG I LA RESPONSABILITAT DE SER PARES

Llegeix el Salm 127. Quin és el missatge bàsic d'aquest curt salm? Quins principis importants hauríem d'extreure quant a com vivim?

Quan vols cuinar el teu menjar preferit, segueixes una recepta. Si agregues tots els ingredients necessaris i segueixes tots els passos correctament, la majoria de les vegades obtens els resultats desitjats. No obstant això, criar fills no és com cuinar. Cap nen és exactament igual a un altre, i fins i tot si fas tot de la mateixa manera que amb altres nens, poden resultar diferents. Això pot tenir a veure amb el seu gènere, l'ordre en el qual van néixer, els seus temperaments innats o diverses altres raons. En el pla de Déu, els pares orienten als seus fills i els ensenyen a estimar i a obeir a Déu (Deut. 6:4-9; Sal. 78:5-7). La directiva de Déu per als pares és: “Inicia el jove en el camí que ha de seguir: ni quan sigui vell no se n'apartarà” (Prov. 22:6); i no estar damunt dels nens per a assegurar-se que mai prenguin decisions equivocades.

Si bé volem que els nostres fills passin de ser persones petites, tendres i indefenses a adults independents i reeixits, la nostra responsabilitat suprema és que arribin a conèixer, estimar i servir a Jesucrist. Com a pares, podem seguir el pla per al desenvolupament espiritual dels nostres fills descrit en Deuteronomi 6. Hi ha quatre requisits importants: que reconeguem a “Jehovà el nostre Déu” (Deut. 6:4); que ho estimem totalment i de cor (Deut. 6:5); que atresorem la seva Paraula (Deut. 6:6); i que compartim amb els nostres fills el que sabem sobre ell (Deut. 6.20-23).

Deuteronomi 6 brinda, a més, altres dos principis importants. En primer lloc, el principi de “inculcar-parlar” (Deut. 6:7, NVI). Inculcar es refereix a l'educació formal, mentre que parlar es refereix a la instrucció informal. En tots dos casos, la comunicació de la veritat bíblica es produeix dins del context de la relació pare-fill. Els moments d'instrucció formal poden donar-se durant el culte familiar, mentre estudiem la Paraula de Déu amb ells. L'ensenyament informal sorgeix espontàniament en les circumstàncies de la vida quotidiana, i és encara més important. Els incidents quotidians poden convertir-se en vehicles efectius per a comunicar la veritat bíblica (Gèn. 18.19). El segon és el principi de “lligar-escriure” (Deut. 6:8, 9). La veritat espiritual ha d'estar lligada a les nostres accions (“mà”) i a les nostres actituds (“front”), però també ha d'estar inscrita en la nostra vida privada (“pals”) i pública (“porta”). Ha de passar del nostre cor a la nostra llar i de la nostra llar al món.

LA CRIANÇA COM A FORMADORA DE DEIXEBLES

Llegeix Gènesi 18.18 i 19; i 1 Samuel 3.10 al 14. Contrasta a aquests dos pares. Quins van ser els resultats dels seus estils parentals?

Els pares tenen la responsabilitat de formar als seus fills com a deixebles de Jesús. Hi ha pares que creuen que la forma d'ensenyar i corregir als seus fills és mitjançant l'aplicació de càstigs físics: quants més, millor (Prov. 22.15; 23.13; 29.15). Passatges com aquests han estat mal utilitzats per a abusar dels nens i obligar-los a la submissió total, però sovint això també ha portat al fet que aquests es rebel·lin contra els seus pares i contra Déu.

La Bíblia ensenya als pares a governar amb bondat (Efe. 6:4; Col. 3.21) i a instruir als fills en justícia (Sal. 78:5; Prov. 22: 6; Isa. 38:19; Joel 1:3). Com a pares, hem de vetllar pels nostres fills (2 Cor. 12.14) i donar-los un bon exemple perquè el segueixin (Gèn. 18.19; Èxo. 13:8; Titus 2:2). Se'ns diu que governem ben les nostres llars (1 Tim. 3:4, 5, 12) i que disciplinem als nostres fills (Prov. 29:15, 17), mentre al mateix temps hem de reflectir l'amor de Déu (Isa. 66:13; Sal. 103:13; Lluc 11.11).

Lamentablement, la Bíblia revela històries de pares que es van equivocar. Isaac i Rebeca van jugar al favoritisme amb els seus fills, Esaú i Jacob (Gèn. 25:28), i més endavant Jacob va mostrar la mateixa actitud amb Josep (Gèn. 37:3). Elí, malgrat ser un líder religiós, no va corregir als seus fills (1 Sam. 3.10-14). Samuel, que també va ser criat per Elí, va resultar ser un pare molt defectuós (1 Sam. 8:1-6). El rei David, en cometre adulteri i encarregar un assassinat, va ensenyar això als seus fills, els qui van seguir el seu exemple. El rei Manassès va sacrificar als seus fills als dimonis (2 Rei. 21:1-9), igual que el rei Acaz (2 Rei. 16:2-4).

No obstant això, afortunadament, en les Escriptures també trobem alguns bons exemples parentals. Mardoqueu va ser un meravellós pare adoptiu per a Hadasa, la reina Ester (Est. 2:7), i Job orava pels seus fills habitualment (Job 1:4, 5). En tots aquests exemples, bons i dolents, podem extreure lliçons sobre la criaça dels fills.

■ Què podem aprendre dels exemples parentals que veiem en la Bíblia? De quina manera podem usar alguns d'aquests principis en les nostres interaccions amb els qui no són fills nostres?

COM LLUITAR PEL TEU FILL PRÒDIG

Llegeix Proverbis 22:6. Quina és la teva interpretació d'aquest passatge? És una garantia, una promesa o una probabilitat?

A vegades, com a pare, fas tot el que has de fer: dediques temps a ensenyar als teus fills les coses correctes, a viure d'acord amb el teu coneixement de Déu, els envies a les bones escoles, assisteixes a l'església habitualment, fas obra missionera amb ells; i ells finalment abandonen la fe en la qual els vas criar. El dolor és insuportable, i no hi ha descans en la teva preocupació per la salvació d'ells. La causa no és necessàriament culpa del pare. Els fills prenen les seves pròpies decisions i són els responsables últims davant Déu per les seves accions.

Alguns han pres les paraules “i tot i que fos vell no s'apartarà d'ell” com una promesa, una garantia que l'educació adequada sempre donarà com a resultat la salvació del seu fill. Però Proverbis sovint ens dóna principis, no sempre promeses incondicionals. El que podem extreure d'aquest text és la seguretat que les lliçons apreses en la infància duraran tota la vida. Tots els fills arriben a una edat en la qual accepten l'herència dels seus pares com a pròpia o la rebutgen. Aquells pares que es van assegurar de brindar-los una formació piadosa als seus fills tenen la seguretat que el que els van ensenyar sempre romandrà amb els seus fills; i si ells s'aparten, les llavors que van sembrar en el seu cor estaran contínuament cridant-los a tornar a casa. Ser bons pares és decisió nostra; ser bons fills és decisió d'ells.

Què hauria de fer un pare quan un fill s'extravia? Encomanar al seu fill a Déu en oració fervent. Si hi ha algú que comprèn el teu dolor, aquest és Déu, els fills del qual de milions li han donat l'esquena a ell, el Pare perfecte. Pots apuntalar al teu “pròdig” amb amor i oració, i estar disposat a romandre al seu costat mentre lluita amb Déu.

No t'avergonyeïxis de demanar suport i oració, no et culpis, i no et concentris tant en el pròdig que t'oblidis de la resta de la família. Criar a un “fill pròdig” pot dividir la teva llar; així que, construeix un front unificat amb el teu cònjuge i estableix límits clars per al teu fill. Recorda que Déu estima al teu fill més que tu, concentra't en un futur més prometedori i accepta que el teu fill és una obra de Déu en procés.

■ És natural que et culpis en una situació així. I fins i tot si vas cometre errors, per què és millor que et concentris en el futur i en les promeses de Déu? Filipencs 3.13.

PER A ESTUDIAR I MEDITAR:

“Han de prendre temps per a conversar i orar amb els seus petits, i no permetre que cap cosa interrompi aquests moments de comunió amb Déu i amb els seus fills. Poden dir als seus visitants: ‘Déu m’ha donat una obra que fer, i no tinc temps per a xerrar’. Han de considerar que tenen una obra que fer per a aquest temps i per a l’eternitat. El seu primer deure és cap als seus fills” (*HC 241*).

“Pares, deveu principiar la vostra primera lliçó de disciplina quan els vostres fills són encara nens mamants als vostres braços. Ensenyeu-los a conformar la seva voluntat a la vostra. Això pot fer-se amb serenitat i fermesa. Els pares han d’exercir un domini perfecte sobre el seu propi geni, i amb mansuetud, encara que amb fermesa, doblegar la voluntat del nen fins que no esperi una altra cosa sinó l’haver de cedir als seus desitjos. [...]

“Els pares no comencen a temps, no subjuguem la primera manifestació del mal geni del nen, i aquest nodreix una tossuderia que augmentarà amb el creixement i s’enfortirà a mesura que ell mateix adquireixi força” (*TU 1.200*).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Què significa ser “fill” de Déu? Com hem d’entendre aquesta imatge i quin consol podem obtenir d’ella?

2. Un pare, poc després del naixement dels seus fills, va dir el següent: “He après dues grans veritats teològiques en els primers anys després del naixement dels meus fills. La primera és la realitat del lliure albir; la segona, la realitat de la naturalesa humana pecaminosa”. Com és que els petits van poder ensenyar-li aquestes veritats?

3. Quan és el moment apropiat per a ajudar a formar la voluntat dels fills? Com hauria de fer-se això? Com podem modelar la voluntat dels nostres fills segons el pla de Déu quan no ens hem sotmès completament a la seva voluntat?

4. Aprofundeixin en el tema dels pares que crien als seus fills sols. De quines formes pràctiques la teva església en general pot ajudar els pares sols i als fills que estan tractant de criar solos?

5. Quines són les formes d’encoratjar als pares els fills dels quals s’han apartat de la fe?